

BALÁSSY LÁSZLÓ VERSEI

ESTI ÁHITAT

*Már a hegyormon az alkony rőt máglyái lobognak,
árnyak osonnak a bokrok alatt és egybefonódnak.*

*Aldott csend hullatja szelíden a földre palástját.
Halk szél sóhaja röppen az ég fele, mint az imádság.*

*Csendül az esti harang, a világon előmlik a béke,
s minden szín feketén belesimul az este ölébe.*

*Lassu derengéssel mécspek gyulladnak az égen,
s némán térdel a mindenség Isten tenyerében.*

SZÁRNYAIVAL BEÁRNYÉKOL

*Fiatalságod zsenge tavaszát
lefosztják rólad kapzsi perceid,
majd télre váltva érlelő nyarát,
külsőd díszét a sírba temetik.*

*Közös adónkat így törleszti féltett
kincstárából hanyatló életed,
míg mindent visszavéve az Enyészet,
ingyen-zsákmányként börtönébe vet.*

*De valód lényegét kibontja léted,
és időtlenné nő a pillanat,
szárnyaival beárnyékol a Lélek,
s gyorsröptű sasként magával ragad!*

*S amit az Idő romként eltemet,
kikelti a megváltó Szeretet!*

IDŐTLENNÉ NÖVEKSZEL

*Időtlenné növekszel az Időben,
ki az Egész sugár-fény-tükre vagy,
kölcson-vonzás a földöntúli-körben,
kicsinységedben is világnyi nagy.*

*S e törpe-óriásban futnak egybe
a Mérhettelen és a mérhető:
a lét-fölötti-Lét örök szerelme,
és a természet-hódító erő.*

*S ahogy tudatod, magasabbra törve,
a távol csillag-tereket bejárja,
mind teljesebben sugárzik fölötte
a Tökéletes Törvény glóriája; —*

*Hozzá köt a Teremtő Gondolat,
s örökre szabad, aki Benne rab!*

ARANY NYÁR

*Arany kannákból sűrű méz csorog,
aranyban állnak mind a házsorok,
utcák során arany emeletek
ezer szemmel tükrözik az eget,
a végtelen, vakító láng-csodát,
arany sugarak részeg mámorát.
És izzik a fényben, a rekkenő
nyárban izzik az arany-levegő...*

*Kibontják arany kontyukat a fák,
arany katlanban fortyog a világ,
arany nyilak villannak ablakok
arany tükrében, s mint arany karok,
póznák nyújtóznak, s a tetők alatt,
a csatornákon, arany zuhatag:
zuhog és zeng a fény, s a táj lebegve
beleszédül az arany végtelenbe!*

ÁPRILIS

*Kapások járnak, friss a föld,
Bokrosodnak a temetők.
Nézi a paraszt az eget:
Mivé lesz, amit elvetett?*

*Homloka izzad: gyöngyöt ér,
Reménysége is földkövér,
Minthogyha vetne, vagy akár
Mellig búzában járna már.*

*Dombok lejtőin kocsinyom,
Gőzölve lépdél a barom.
Tehén szoptatja nyalt fiát,
Nyugodtnak látszik a világ.*

*Pedig belül, ott legbelül,
Magok szerelme egyesül.
Rögről lehellet párolog,
Rikácsolnak a szárnyasok.*

*Nappal az éjjel küszködik,
Kutya vakarja fültövit,
Roppan az élő almaág,
Mintha sürgetve szólna rád.*

*Bennem is, érzem, hirtelen
Zuhog a vér, mint nyílt seben.
Ölelni, látni, adni kell,
Vess hát, örömmel, majd kikel!*

Simon Emil